

РЕШЕНИЕ

№ 13445

гр. София, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 165 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСИМИР В. СОТИРОВ

при участието на секретаря ДАЙАНА АНТ. АНТОВА
като разглежда докладваното от КРАСИМИР В. СОТИРОВ Гражданско дело
№ 20221110128481 по описа за 2022 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ

№ ... / ...

02.08.2023 г., гр.София

В ИМЕТО НА НАРОДА

Софийски районен съд, 165 граждански състав, в открито заседание, проведено на двадесет и девети юни две хиляди двадесет и трета година, в следния състав:

Председател: Красимир Сотиров

при секретаря: Дайана Антова, като разглежда докладваното от съдия Красимир Сотиров гр.д. №28481 по описа за 2022г. на СРС, 165 състав, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.422 от ГПК, вр. чл.79, ал.1, пр.І, вр. чл.240 от ЗЗД, вр. чл.430 от ТЗ и по чл.86 от ЗЗД.

Образувано е по искова молба, постъпила в законен срок, от „....., ЕИК:....., със седалище и адрес на управление: гр....., представлявано от- Изпълнителни директори, чрез адв.Д. М. от САК, срещу А. Б. П., с която се иска осъждането на ответника да заплати парични задължения по твърдян сключен договор за издаване на кредитна карта от 23.04.2003г., между праводател на ищеца, чрез приемане на писмено заявление за отпускане на кредит, за сумата от 938 лв., платима на 24 бр. погасителни вноски, при лихвен процент от 18,5 %, както и разноски по уведомяването на кредитополучателя, във връзка с указания по реда на чл.415, ал.1, т.3 от ГПК. Претендират се разноски.

В законен срок по делото е постъпил отговор на искова молба от назначения на ответника особен представител- адв.И. К. от САК, с който се оспорва основателността на исковите претенции, по подробно изложени аргументи. Оспорва се надлежното обявяване на предсрочната изискуемост на дълга.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства и наведените доводи от страните, както и законовите разпоредби, относими към спора, намира предявените искове за неоснователни, поради следните съображения:

Приложени към исковата молба са заявление за издаване на кредитна карта от Ал. П. до, с краен правоприемник- ищеца, видно от вписванията в ТР, препис от ОУ за издаване и използване на карта “Euroline” и справка за дължими суми.

Представена е нотариална покана от ищеца до ответника, връчена чрез, рег. №..... в КЧСИ, район на действие: СГС, по реда на чл.47 от ГПК, считано от 08.07.2020г., с която се търси доброволно изпълнение на задължение за главница от 4 518,04 лв. и за лихви от 590,40 лв., поради забава при погасяване

Във връзка с дадени указания с доклада ищецът представя писмени доказателства- 2 бр. фактури и 2 бр. преводни нареждания за извършени разходи по кредитното правоотношение.

По делото е изготвено и прието заключение по ССЧЕ., изготвено въз основа на извлечение от счетоводните книги на банката. Направен е анализ на справката от информационната система, като е посочено, че са налице 343 бр. записи, като сумата от 938 лв. е заплатена от ищеца към, дължима на 24 вноски, за периода: 16.05.2003г.- 19.04.2005г., като към 21.11.2007г. е погасено задължението по кредитната карта. Вещото лице посочва, че претендираната главница е сформирана за периода: 22.11.2007г.- 22.10.2019г., с 28 бр. банкови операции, като е посочен начина за формиране размера на лихвите и начислените такси и основанията за това.

Съдът достигна до следните правни изводи:

Легалното определение на договора за банков кредит е в разпоредбата на чл.430 от ТЗ, съгласно която същият е основна банкова сделка от категорията на абсолютните търговски сделки, представляваща разновидност на договора за заем за потребление по чл.240 от ЗЗД и имаща за предмет предаване на парични суми с точно определени в договора цел, условия и срок за връщане. Писмената форма на договора за банков кредит е форма за действителност, съгласно чл.430, ал.3 от ТЗ. В случая правоотношението е започнало със заличения към момента търговец, с правоприемник „.....- също заличен търговец, който чрез форма на преобразуване- вЛИ.е има за свой краен правоприемник – ищцовата търговска банка, считано от м.02.2020г., видно от вписванията в съот. партида в ТР. Законодателят счита счетоводните записвания на банките за редовно водени, израз на което е правилото на чл.417, т.2 от ГПК, с оглед на засиления счетоводен контрол, който се упражнява върху тях. Не съществува подобна презумпция по отношение на останалите учредени търговски дружества. Съгласно чл.182 от ГПК, вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. Те могат да служат като доказателство на лицето или организацията, които са водили книгите. Само редовните

счетоводни книги имат доказателствена стойност. В практиката си ВКС намира, че счетоводните записвания в редовно водените търговски книги не освобождават лицето, което ги е водило, от необходимостта да установи обстоятелствата, за които носи доказателствена тежест. Счетоводните записвания могат само да допълнят съществуващи доказателства, но не и да преодолеят липсата на такива. Счетоводните книги не се ползват с материалната доказателствена сила на официалните документи за съдържащата се в тях информация. Това налага доказателствената им сила да се преценява с оглед на всички релевантни за спора данни по делото, вкл. и за тяхната редовност с оглед на вторичния им счетоводен характер. Тежестта за установяване както на редовността на счетоводните книги, така и на осъществяването на възпроизведени в счетоводните записи факти, е на страната, позоваваща се на тях. В случая не са налице писмени доказателства, от които да се установи предаването на картата на картодържателя чрез препоръчано писмо от кредитодателя, съобразно изискването на ОУ на кредитодателя, нейния лимит и крайния срок на действие на правоотношението. По делото е представено единствено заявление за издаване на кредитна карта от 23.04.2003г. Не се установява последващо подновяване на картата при изтичане валидността на първоначалната, с оглед на значителния период от време от датата на стартиране на правоотношението- м.03.2003г. Видно от заключението по ССч.Е е, че към м.11.2007г. салдото по правоотношението е 0 лв., като по него е начислена лихва до м.12.2007г. Вещото лице е установило подновяване на правоотношението през м.08.2019г., като през м.10.2019г. е отчетено първото теглене в брой от банкомат, като главницата е натрупана в периода: 18.10.2019г.- 22.10.2019г. Считано от 29.11.2019г. е заличен като търговец в ТР. Не се установяват страните и условията, при които през 2019г. правоотношението се подновява. В случай, че кредитодател по подновеното правоотношение е ищцовата банка намират приложение разпоредбите на чл.430 от ТЗ досежно формата на сделката. Поставеният от законодателя стандарт при доказване на исковите претенции е пълно и главно доказване, което в случая не може да се приеме за извършено. С оглед на горното исковите претенции следва да се приемат за недоказани по основание и по размер.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно тълкувателната практика на ВКС при вземане от договор за банков кредит, чиято изискуемост не е била надлежно обявена на длъжника преди подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение, не може да се игнорира, че съществува валидна облигационна връзка при договорените условия, като длъжникът дължи изпълнение по частта от дълга, по отношение на която е настъпил договорения падеж. Върховната съдебна инстанция приема, че дори когато в производството не бъде доказано, че претендираното вземане е изцяло изискуемо поради предявената предсрочна изискуемост, то не може изцяло да се отрече съществуването на вземането и да бъде отхвърлен изцяло искът при безспорно установено неизпълнение на същото това вземане по отношение на вече падежираните вноски. Предявеният иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост може да бъде уважен за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на пресъдено нещо, въпреки, че предсрочната изискуемост не е била обявена надлежно на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

По разноските съдът се произнася с крайния за спора съдебен акт. Отговорността за разноси в гражданския процес се изразява в правото на страна, в чиято полза е решено делото да иска заплащане на направените от нея разноси, респ. в задължението на насрещната страна да ѝ ги заплати. С оглед изхода на спора не следва да се присъждат разноси.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „....., ЕИК:....., със седалище и адрес на управление: гр....., представлявано от- Изпълнителни директори, срещу А. Б. П., ЕГН:*****, осъдителни иски за следните суми: сума от 4 169,96 /четири хиляди сто шестдесет и девет лева и деветдесет и шест стотинки/ лв., представляваща главница по Договор за кредит от 23.04.2003г., за периода: 29.11.2019г.- 16.02.2022г., сума от 1 050,92 /хиляда и петдесет лева и деветдесет и две стотинки/ лв., представляваща възнаградителна лихва, за периода: 21.11.2019г.- 08.07.2020г., сума от 137,15 /сто тридесет и седем лева и петнадесет стотинки/ лв., представляваща наказателна лихва за просрочие, за периода: 29.11.2019г.- 12.03.2020г., сума от 285,47 /двеста осемдесет и пет лева и четиридесет и седем стотинки/ лв., представляваща наказателна лихва за просрочени, за периода: 14.05.2020г.- 16.02.2022г., сума от 378,08 /триста седемдесет и осем лева и осем стотинки/ лв., представляваща такси, за периода: 29.11.2019г.- 16.02.2022г., сума от 120 /сто и двадесет/ лв., представляваща разноски по връчване на покани, като неоснователни.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Да се връчат преписи на страните, чрез процесуалните им представители.

Районен съдия:

Съдия при Софийски районен съд: _____